Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o. s. v. adresseres „Stjernen" Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registeret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiveren ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

N. Fr. Hansen, General-Agent, Cedar Rapids, Iowa.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.
N. Christensen, Clarkson, Kansas.
H. H. Grunsberg, Hampton, Nebr.
O. C. Rodby, Deerfield, Dane Co., Wis.
P. Paulson, U. P. Depot, Cheyenne, Wyo.
Erik Knudsen, Davey, Lancaster Co. Neb.
B. M. Bager, Akron, Colo.
A. L. N. Spangberg, Room 50, A. T. & S. F. Build., Topeka, Kan.
Jens Jensen, 1907, 27 Ave. & Burdette St., Omaha, Nebr.
Albert Christensen, Thurman, Arapahoe Co., Colo.
A. P. Johnsen, 816 16. Ave., Council Bluffs, Iowa.
Marius Ericksen, Easton, Fresno Co., California.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

Boghandler N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa, er „Stjernen"s østlige Generalagent. Han ansætter Lokalagenter og besørger alt Ekspeditionen vedrørende med samme Autoritet, som Bladets Udgiver. Alle „Stjernen"s Holdere østenfor Missourifloden vil behage at indsende Betaling, Bestilling og Forlangender om Prøvenumre til Mr. Hansen.

De to Indsendelser fra Nysted, som nærværende No. af Bladet indeholder, omtaler Sager, som vi har noget at sige til; men Manglen af Plads har tvunget os til lægge vort Besyn over til næste Uge.

John Thayer har faaet et Anfald af Samvittighedskvaler, fordi han som en Kujon overlod Guvernør-Pladsen til et saadant irskt Stykke Monopol-Møbel, som Boyd er. Thayer angrer sit Fejlgreb bitterligt, og har taget de fornødne retslige Skridt til at faa Contesten aabnet paany, hvilket naturligvis ikke bliver vanskeligt. Hans Prokuratorer har bildt ham ind, at han let ved at faa Retssagen aabnet paa ny, kan holde Boyd ude for Resten af Terminen. Thayers Grundejendomsspekulation nede i Texas gik skjævt, og han kan nok trænge til at tjene sig nogle Maaneders Løn endnu.

Hill, den demokratiske Præsident-Aspirant fra New York, er ikke en Mand, som lader Beskedenheden staa sig i Vejen. Han er lig Enken: han ved hvad han ønsker, og er ikke bange for at forlange det. Lige siden han blev valgt til Kongressens øverste Kammer har Præsidentstolen været det Maal, han har stilet efter. Han anikede sin Stat til at anbefale sig i denne Retning. Han sammensatte Konventionen og befalede Medlemmerne til at stemme for sig. Det gjorde de, og Ekkoet lyder endnu fra Kyst til Kyst. Med Begyndelsen saa heldigt overstaaet kunde den entreprenante Hill naturligvis ikke blive uvirksom. Det voldte ham ingen Fortræd, at han nylig var valgt til Forbundssenator. Han gjorde et Løb ned til Washington, tog Embedseden, holdt en lille Konference med the boys, og saa styrtede han sig med Liv og Lyst ind i Valgkampen. Han startede ud paa sit Triumstog gjennem Syden, hvor han hele sidste Uge har begejstret det tetbevægelige sydlige Demokrati med sin stormende Veltalenhed. Der er noget i Hills politiske Kjæft, som øver en magnetisk Indflydelse paa Sydens Demokrater. Det er Rabalderet og den absolute Mangel paa Kjærne.

Kristendommen og Arbejderne.

Af et Foredrag i Theologisk Samfund paa Borchs Kollegium 11. November 1891. Af Fernando Linderberg.

(Indsendt af H. C. Strandskov.)

I. Synd.

Det ligger i Sagens Natur, at det kun kan blive smaa og spredte Lysglimt, man selv i bedste Tilfælde kan sprede over Sagen, naar man i en lille Time skal belyse et saa stort og omfattende Æmne. Nogen udtømmende Behandling maa man altsaa paa ingen Maade vente.

Kristendommens Hovedopgave her i Verden er at forkynde Menneskene Naade. Vi ser det klarest, naar vi betragter Røveren paa Korset. Det vilde lidet have nyttet ham, om han havde faaet Anvisning paa en Del gode Gjerninger som Betingelse for at komme i Paradis. Der var kun et, der kunde hjælpe ham: Tilgivelse for hans Synder.

Noget lignende gjælder overalt. Det er ikke blot Synderen paa Gravens Rand, der kun kan frelses, hvis han faar Tilgivelse. Det gjælder os alle. Vi kan aldrig, end ikke selv ved de bedste Gjerninger, erhverve os nogen Ret over for den levende Gud. Vi trænger alle til det glædelige Vidnesbyrd om, at der er en naadig Gud, der vil tilgive os vore Synder. Og dette Vidnesbyrd er det, at Kristendommen skal bringe.

Dette er sandt. Jeg forstaar og anerkjender det fuldt ud. Men saa sandt dette er, saa sandt og stikkert er det ogsaa, at skal vi virkelig kunne haabe paa at faa de Synder tilgivet, vi har begaaet, saa maa vi ogsaa med al den Vilje, vi ejer, arbejde paa at undlade at synde, „at lægge Synderne af". Vi ved det jo nok, at ogsaa vor Vilje er saare begrænset. Baade Arv og Opdragelse begrænser den. Et eneste Eksempel kan oplyse dette. Tænk paa den ene Side et Barn, født af en Skjøge og opvokset paa et Bordel, og paa den anden et Barn, født og opvokset i en af vore gode Præstegaarde.

Naar saadanne to Børn staar ude i Livet Side om Side med hinanden, er det klart, at deres Vilje hver paa sin Maade er bundet lige fra Fødselen og Opdagelsen af.

Men hvor begrænset Viljen end kan være, — nogen Frihed maa der være, noget Glimt af det oprindelige, guddommelige maa der være i enhver Sjæl. Og den Vilje, der er, stor eller liden, er det, der skal styrkes ved den kristne Tro. Men lever vi da i Troen paa Jesus Kristus, haaber vi paa, at han vil skjænke os Tilgivelse for begaaede Synder, saa maa det ogsaa være klart, at vi maa stræbe efter ved den Kraft, som Troen skjænker os, at bekjæmpe Synden i alle dens Former baade uden om os og inden i os.

Vor fri Vilje kan være meget begrænset. Men nogen fri Vilje har vi. Denne fri Vilje kan bruges saa vel til onde som til gode Gjerninger. Men kun i samme Grad, som vi øver de gode Gjerninger, fremmer vi Guds Vilje.

Vorherres Vilje skal fremmes gjennem Menneskenes Gjerninger. Og kun i samme Omfang, som Menneskene fyldes af levende Lyst og inderlig Trang til at gjøre, hvad Gud vil at vi skal gjøre, fuldbyrdes Guds Vilje paa Jorden, som den sker i Himlen. Saa sandt som det derfor er, at end ikke vore bedste Gjerninger giver os nogen Ret over for Gud — dertil kræver der selv i bedste Tilfælde for meget syndigt ved dem — saa sandt er og maa det ogsaa være, at mener vi, at vi i den kristne Tro ejer en Kraft, der er mægtigere end alle andre Kræfter, saa maa det ogsaa vise sig, give sig Udslag i, at vi som kristne øver de bedste Gjerninger, at vi er de mest nidkjære overalt, hvor syndige og onde Handlinger skal bekjæmpes.

Men er det saa, saa kan og maa vi ikke blive staaende ved at forkynde Syndstilgivelse. Der maa ogsaa prædikes Syndsforladelse, ɔ: det maa mindes og indskærpes, at vi ogsaa skal arbejde paa at lægge Synderne af, at lade være at synde.

Men før dette kan ske, maa der vækkes Syndserkjendelse, det vil sige: Erkjendelse af, hvad der er Synd.

Her synes jeg, at vi finder vor Tids Kristendomsforkyndelses største og dybeste Brøst. Det er den Mangel, som her er til Stede, der bevirker, at Kirken ikke længer har det Hold i Folkets sædelige Bevidsthed, som det var at ønske, at den skulde have. Vi ser dette klarest netop, naar vi betragter Kirkens Stilling over for Arbejderne, ɔ: det er de besiddelsesløse.

Vi maa ikke forlange, at vore Præster skal være Nationaløkonomer eller Statsmænd. Baade Nationaløkonomi og Politik er Fagvidenskaber, som lige saa vel kræver deres egne faglig uddannede Mænd som Teologien. Men baade Nationaløkonomien og Statsvidenskaben hviler paa visse sædelige Grundsætninger, paa bestemte sædelige Begreber om Ret og Uret. I Jagttagelsen og Forstaaelsen af disse moralske Grundsætninger, i Indskærpelsen af disse moralske Sandheder synes jeg ikke, at Præsterne skulde staa tilbage. Tvært imod — her mener jeg, at de skulde være Foregangsmændene. Thi at løfte Folkets moralske Ansvarsfølelse, at højne Folkets sædelige Bevidsthed maa være en af Kirkens Hovedopgaver.

Men skal dette ske, maa man ikke blive staaende ved at tale om Synd ud i den blaa Almindelighed, som nu for Tiden i alt Fald ikke er ualmindeligt.

Kirkens Mænd maa søge at vække Erkjendelse af, hvad der er Synd.

De fleste mener maaske, at dette er noget, som er vel bekjendt, og derfor noget, som der ikke behøver at tales om. Men dette er en Fejltagelse.

Alle ved, at det er Synd at stjæle. Jo, — men stjæles der kun, naar der sker Indbrud i en anden Mands Hus?

Lad os tage et Eksempel. En Karavane drager frem i en Ørken. Nogle Stimænd ser den og tænker paa at overfalde den. Men en enkelt af Stimændene fremkommer med det Forslag, at Røverne skal gaa forud og lægge Beslag paa en Kilde, ved hvilken Karavanen nødvendig maa have Vand for at kunne fortsætte Rejsen.

Forslaget vedtages. Ved Ankomsten til Kilden modtages Karavanen med den Besked, at som Betingelse for at faa Adgang til Kilden maa den udlevere alt sit rørlige Gods. For at bjærge Livet maa man finde sig deri. Efter at have slukket Tørsten og forsynet sig med det nødvendige Vand, maa de rejsende drage af Sted som forarmede Mennesker. Er her nu ikke lige saa vel forøvet et Tyveri, som om man umiddelbart havde ranet de rejsendes Gods? Alle vil svare jo. Men hvad er det, her er sket? Kun det, at man har stænget Mennesker fra Adgangen til en af Guds Gaver og som Betingelse for Adgang tilegnet sig, hvad andre Mennesker havde frembragt ved deres Arbejde.

Mon dette nu kun er et tænkt Tilfælde? Nej, tilsvarende foregaar rundt i Verden aabenbart for alle Menneskers Øjne.

I England har Jordbrotterne i Aarhundreder — og gjør det fremdeles — i Tusindvis jaget Bønder og Arbejdere ud i Sult og Elendighed for at lægge Jorderne ud til Faarevange og Dyrehaver. Bliver de saaledes forjagne ikke lige saa fuldt plyndrede som Karavanen i Ørkenen.

Mon saadanne Godsejere kun trænger til at høre Evangeliet om Syndstilgivelse? Mon de ikke fuldt saa meget trænger til at faa deres sovende Samvittigheder vakt, at blive vakt til Syndserkjendelse?

Se paa Amerika. Et Jernbaneselskab opkjøber en stor Landstrækning. Ved Løfte om Anlæg af Jernbaner faar de Nybyggere til at drage ud paa de vide Sletter og paatage sig det møjsommelige Arbejde med Jordens Opdyrkning. Naar Opdyrkningen har fundet Sted, naar Bonden skal til at have noget Udbytte af sit Arbejde, skruer Selskabet Fragtpriserne saadan i Vejret, at hver Gang, der skal forsendes tre Svin, gaar de som Betaling af Fragten.

Er dette ikke en Plyndring lige saa afgjort som Stimændenes ved Kilden i Ørkenen? Mon ikke Ihændehaverne af saadanne Selskaber fuldt saa meget trænger til at blive vakt til Erkjendelse af de Synder, som de begaar, som til at trøstes ved Vidnesbyrdet om, at alle deres Synder er dem tilgivet for Jesu Kristi Skyld?

Tænk tilbage paa forrige Aarhundrede, da vore Bønder gik som en stor Arbejderstand paa Herregaardens Hovmærker. Der fortælles, at det at tampe Bønder under Arbejdet var i den Grad almindeligt, at selv hos gode og humane Herremænd blev det betragtet som en Selvfølge, at Bønderne maatte have Prygl. Mon den Tids Godsejere og Forvaltere ikke fuldt saa meget trængte til at faa vakt Erkjendelse af, hvilke Synder de begik som at høre Vidnesbyrdet om, at alle deres Synder var taget fra dem, var dem tilgivet?

Maaske alt dette vil blive indrømmet. Men saa vil man føje til: Gud ske Lov, at den Slags Fohold ikke mere er til Stede her i Landet. Ogsaa dette kan jeg tiltræde. Saa skrigende Uretfærdigheder, saa himmelraabende Samfundssynder som dem, der foregik her i Landet i tidligere Aarhundreder og nu foregaar i de store Kulturlande, kjender vi heldigvis ikke mere. Men alt for beroligt skal vi dog ikke derved være. Der gaar desværre alligevel kun alt for mange af de samme Synder i Svang ogsaa i vort Nutids Samfund.

Se en Gang paa vore Herregaardsforhold. Vi kommer naturligvis aldrig dertil, at alle faar det lige godt eller faar lige meget. Det er heller ikke nødvendigt. Men det Forhold, som medfører, at den, der skal lede og forestaa Driften paa en Herregaard, paa Forhaand er sikret et Slot med et Liv i Overdaadighed — selv om han personlig maaske aldrig ofrer en Tanke eller rører en Finger til produktivt Arbejde — medens de, der udfører det praktiske Arbejde paa Jorden, paa Forhaand skal være henvist til Hytter, hvori de skal ernære deres Familje for 66 a 75 Øre om Dagen, det maa enhver kunde se er unaturligt. At her begaas Synder, der er i Slægt med Stimændenes ved Kilden, er sikkert nok.

Se paa Bataillonerne af arbejdsløse, der nu ikke sjældent, selv om Sommeren, men navnlig hver Vinter maa gaa ledige i Maaned efter Maaned!

De er skabte til at arbejde, de har Evne og Vilje til at arbejde, de har intet andet at leve af end deres Arbejde, — men Arbejde er netop, hvad de ikke kan faa.

Mon det ikke er en Synd, der begaas mod disse Mennesker? Mon ikke alle, der er med at opretholde Samfundstilstande, der fremkalder saadanne Tilstande, er medbelagtige i denne Synd?

Se paa Arbejdernes Familieliv. Det er Kvindens Opgave at være Hustru og Moder, hendes første og vigtigste Opgave. Dertil skal hun frem for alt opdrages, det skal frem for alt være hendes Livsgjerning. Men i voksende Omfang maa Arbejdernes Døtre give Afkald paa al Uddannelse til at opfylde Hustruens og Moderens Pligter. I voksende Omfang maa Arbejdernes Hustruer gaa paa Arbejde, medens Smaabørnene enten bringes i Byen eller gaar for Lud og koldt Vand paa Gader og Stræder.

Er det ikke Synder, der begaas imod disse Mødre, imod disse Smaabørn, som vokser op i Sult og Svineri og maa gaa ud i Verden uden nogen Opdragelse, der kan give Bærekraft i Kampen for Tilværelsen og derfor kun alt for ofte bliver et let Bytte for Livets Fristelser og ender som Forbrydere?

Ja, alt dette og mere af samme Art, — det skyldes Menneskenes Uretfærdighed, Menneskenes Synd, Menneskers onde Handlinger. Den Samvittighed, der sover over for den Slags Synd, den Mangel paa Følelse af Ansvar over for disse Uretfærdigheder, skal Kirken vække. Men for at det kan ske, maa der lige saa vel vækkes Syndserkjendelse som prædikes Syndstilgivelse.

Kritik af Beskyttelsestolden.

Da jeg før har havt Adgang til „Stjernen"s Spalter, saa agter jeg med Redaktørens Tilladelse at skrive lidt nu igjen.

Jeg har før skrevet om mange Ting; hvad der fortjener Ros, har jeg rost, og hvad der fortjener at dadles, har jeg dadlet. Særlig har jeg kritiseret Beskyttelsestolken, den kan jeg faktisk bevise at være overflødig. Jeg vil nu gaa lidt tilbage i Tiden. For over 100 Aar siden blev de nord-amerikanske Kolonier undertrykket af Moderlandet England med store Skatter i Form af Told. Der nævnes særlig Te, som den engelske Regjering sendte her over, og som Amerikanerne skulde betale Told paa, enten de brugte det eller ikke. Men Amerikanerne kastede det over Bord, og denne Begivenhed var en af Indledningsskridtene til den store Revolution, hvori Amerika slog sig løs fra England. Men Toldbegrebet var dog saa stærkt sammenvokset med Amerikanerne, at de selv efter de blev sin egen Herre stadig har havt Told paa Varerne, undertiden lidt og undertiden meget. Det er altid blevet føreholdt Folket, at vi skal have Told paa indførte Varer, for derved at faa Indtægter til Regjeringens Udgifter, og Kongressen har praktiseret dette Prinsip saa grundigt, at der er kommen for mange Penge ind i Skatkamret. For at raade Bod paa det har Kongressen ødslet med Folkets Penge og brugt dem til alle mulige Narrestreger i politiske Øjemed, dels ved at opføre flotte Regjeringsbygninger i de større Byer og saaledes befæste sig i Folkets Gunst der, og dels ved at opmudre eller opmaale Floder paa afsidesliggende Steder, som intet kan gavne Landet, men blot bortødsle Midlerne (som dog muligvis kommer tilbage i Form af Bidrag til Kampagnefondet). Saa har de ogsaa ruttet med Pengene til alle de rundelige Pensioner. Det er latterligt med alle de mange Efterskudspensioner; det ser ud til at Kongressen havde forglemt dem, eller at den ikke rigtig har paaskjønnet Fædrelandsviden. Jovist, det har jo Folkets Penge til sin Raadighed, og saa bruger den jo dem som den lyster. Vi har nu omtrent en halv mill. Doll. at udbetale i Pensioner dagligt, og bliver Kongressen ved at fortsætte paa samme Vej, saa vil det snart blive til en hel mill. Doll. dagligt. Kongressen har jo ansat Pensionsagenter alle Steder ude i Countiene i de For. Stater for at opsamle Krigsveteranerne, og den siger til dem: „Kommer, kommer hid og faa Penge; Onkel Sam betaler jo Gildet. Guldkalven er slagtet osv."

Vi betaler mere i Pensioner end hele Europa tilsammen. Efter Folkeantallet betaler vi omtrent 2½ Doll. pr. Individ. Pensionerne til Krigens Veteraner beløber sig endnu ikke til $150,000,000, men vil formodentlig naa op dertil inden Aarets Udgang. Men lad os nu tage den, som den er for Øjeblikket. Som den er vilde den kunde lønne en Hær paa 700,000 Mand, efter den Lønning Soldaterne faar her i de For. Stater. Men jeg fraregner Vaaben og Ammunition, thi man ved jo ikke hvor megen Ammunition saadan en Hær bruger. I Europa, hvor en Soldat bliver lønnet 2½ Gang mindre, vilde altsaa en Hær paa 1,750,000 kunne blive lønnet med saadan en Sum. Ethvert fornuftigt Menneske, som tænker retfærdigt, føler nok, at dette her hviler temmeligt tungt paa Folkets Skuldre, og ovenikjøbet er det kun politisk Spilfægteri; for Kongressen har saamænd ingen Kjærlighed til Veteranerne, men den har Kjærlighed til sin egen Valgsedel. Vi bør prise den almægtige Gud for, at vi ikke fik en Krig i Stand med Chili, ikke alene for det uskyldige Menneskeblod, der skulde have flydt, men det var da vistnok Præsident Harrisons Mening, at det republikanske Parti derved skulde have vundet i Styrke. Han forstaar nok ikke, eller ikke vil forstaa, at Veteranerne herude i Vest for en stor Del slutter sig til Folkepartiet. Harrison og hans Lige i Østen regner sandsynligvis ikke Folkepartiet for andet end for en Hob ryggesløse, uvidende Mennesker. Efter alle Rimelighedshensyn at dømme skulde man mene, at Soldaterpensionen maatte aftage Aar for Aar. Den burde været højest straks efter Krigen, men saadant var ikke Tilfældet; den er meget højere nu. Jeg har aldeles ikke noget imod, at Folk, som vover Liv og Blod for Fædrelandet, og hvem som bliver saaret og forkrøblet for Livstid, faar en god Forsørgelse af det offenlige, og I geledes dem, som tager Skade i Krigen paa anden Maade; men ikke dem, som tager Skade efter Krigen, for det er jo alle Mennesker udsat for. Det sidste Prinsip er uforskammet og uretfærdigt, og er blot og bar Politik. Efter den nye Metode er jo alle Mennesker lige pensionsberettigede, og det er netop det, der laver Pensionslisten altfor stor og uhæderlig.

Der kunde endnu være mange Indvendinger angaaende dette Emne; men disse mange millioner Dollars aarligt bliver dog spredt ud iblandt Folket og gjør selvfølgeligt Gavn iblandt os. Beskyttelsestolden er mange Gange værre, ja den er saa styg, saa den i alle sine Enkeltheder bliver et Onde for Folket. De mange hundrede Millioner, som derved indkommer aarligt, drages for det meste sammen paa forholdsvis faa Personer, hvorved der i tusindvis laves flere og flere Millionærer, som forarmer og forkrøbler Folket i sin Helhed. Nordamerika har tidligere som sagt døjet meget under Englands tyrannske Toldbeskatning. Men et saadant Tyranni fører altid til Folkeoplysning, og da Folket rigtig blev klog paa sin Nød vaktes Fortvivlelsens Mod, og det blev deres Frelse. Beskyttelsestolden, som vi vedblivende har endnu, er det knugende Aag, som nedtrykker Folket mest; men Korporationerne er altfor graadige efter at blive rige i en Fart, og det vækker Opsigt. Folk faar omsider fat i Sammenhængen. Gud give, at denne Oplysning nu igjen maa blive til Folkets Frelse; jeg mener ikke en Frelse ved Vaabenmagt men gjennem Stemmesedlen. Af Historien erfarer vi, at det aldrig har været Folket, eller den fattige Klasse, eller Pøbelen, som de kalder det, der nogensinde har begyndt en Revolution; nej, det har altid været Spekulanter af en højere Kultur, der har spekuleret ud hvorledes de bedst kunne tilrane sig Folkets Erhverv og sammensparede Penge. Det har altid gaaet indtil de har faaet tilranet sig hele Folkets Formue, og Folket har set sig bedraget og udsugnet, saa har det grebet til Vaabnet; — hvad andet kunde det vel gjøre, Stemmeret havde det jo ikke.

Her i Republiken har vi dog Stemmeret; men desuagtet har vort Pengearistokrati og vort Slavearistokrati i mange Aar ligget og leflet med hverandre for at tilvende sig Enemagten. Det førte til den store blodige Borgerkrig, som udbrød i 1861 og varede i fire Aar. Som vi ved, blev Resultatet, at Slavemagten blev knust, og Pengemagten kunde nu uhindret regjere, og det gjør den ogsaa grundigt.

For et Par Aar siden læste jeg i en statistisk Beretning, at Tolden bragte $5,000,000 til Skatkamret aarligt, men samtidig forsikrede den Fabrikanterne dobbelt saa stor en Sum. Den Gang var Tolden 44 pCt.; siden McKinley-Loven traadte i Kraft er den gjennemsnitligt omtrent 67 pCt.; selvfølgelig maa Fabrikanternes Beskyttelse med Sukker-Bonus og det hele være værd ca. $14,000,000. Kongressen kunde ikke blive enig om, hvorledes den skulde faa Bugt med den store Pengemasse, som strømmede ind i Skatkamret; men da den 51de Kongres, hvis Flertal var republikansk, traadte sammen, kom det til Enighed om, hvorledes Skatkamrets Udtømmelse skulde foregaa. Og Værket er nu omtrent fuldført! McKinley-Loven er lavet saaledes, Fabrikanterne faar tre Gange saa gen Beskyttelse, som Skatkamret ind i Told; de kunde ikke længer med det dobbelte. Der ser man Kjæltringer, vi har i Kongressen. Beskyttelse har ført megen Fattigdom Nød over Landet. Kunde Industri ikke trives her i Landet uden Beskyt og vi savnede Industrien, saa kun have beskyttet den lidt, ja ogsaa den mere, hvis det havde vist sig nø digt; men ikke saaledes for Eve Kongressen burde blot have indsel skyttelsen nogle faa Aar ad Gangen, et Patent; var det saa ikke nok, Tiden forlænges nogle faa Aar til. ste det sig da, at det ikke kunde hj men at Fabrikanterne beholdt Ind terne for sig selv, saa skulde den Be telse slutte. Var det bleven gjort, kun nu sige, at vi havde en Kongres „af ket og for Folket". Det havde ogsaa havt, hvis Folket havde k den, men det maa vi desværre til at vi ikke har, omendskjønt vi har dret og fri Stemmeret, og Folket Majoriteten i sin Magt.

Vi har altsaa ingen anden Ind ning, end at vi ikke er kjendt med holdene eller rettere: vi mangler lysning. Det er heller ikke saa ligt herovre i dette Land, hvor her les saa mange Slags Folk af for Nationaliteter, hvoraf vi faar daarlige og uoplyste Folk imellem.

Som det nu staar er sandelig af Befolkningen inde for Reform, det har de søgt i mange Aar igjenn to gamle Partier, men det har vær kesløst. Majoriteten er dog inde tredje Parti, et Reformparti, naar de kunne faa Lov at gaa i Fred og blive besværet med Stikpenge, som vil vist blive brugt en Masse af i Pengemagten vil nok bruge sin Ind delse og Magt ved Hjælp af sine P som den giver til sine Matadorer, igjen til deres politiske Kandestøbere, de igjen til deres Lejesvende, og de til de simple Vælgere. Desuden er Pengearistokratiets Stumptalere, kommer med saa mange Fraser og tigheder, og det er der mange, som der at høre paa, og det allerværst endda, at der er mange, som tro kjøbte Blade.

Nu burde Beskyttelsestolden fordø mes for evigt, fordi at den er blot til som en Luksus, og Landet kan ikke b den længere. Det synker under Byr og bliver den ikke borttagen noget ind saa kommer Landet ned i en forg elendig Stilling. Beskyttelsen er i senere Aar blot møntet paa at lan pital og Millionærer. Det bevise Beskyttelsen er overflødig, naar F kanterne sælger Maskiner til Udl en Tredjedel billigere end her i de Stater.

Rasmus Ebbesen.

Muld.

Af Henrik Pontoppidan. Anmeld af K. Rønne Petersen.

Denne Bog er sikkert et af de ypp Værker i den nyeste Literatur, et Mesterværk i Tegningen af de Pers som den behandler, saa lyslevende, var man selv Øjenvidne til det alt men. H. Pontoppidan fortjente at des den nye Tids Holberg, saa m ligt forstaar han at skildre baade L Lærd, Præst, Degn og Bonde. P pidans Tegninger er saa vel trufne, de netop rammer, hvor de skal. Bog er en Skildring af den forf nervøse Overkulturs ulykkelige Ind delse paa Menneskene, saaledes som sporer det ligefra Levebrødspr hans Velærværdighed Hr. Provst nesen i hans herskabeligt indrettede stegaard og ned til Sogneraadsf den den rige Hr. Proprietær Jens det rødblussende Ansigt og den blaarøde Kalkunsnabel til Næse.

Men Pontoppidan nøjes ikke rive ned paa Samfundets Præster, Velærværdigheden og Materialist hans Intriger er ikke forsnævret og stenet. Imellem de præstelige Mod Magtstræbere finder han ogsaa en af Præster, som ere rede til at hj imod den gamle, nedarvede, mølædt mantik saavel som mod al den pol materialistiske Proprietærraahed. saadan Præst skildres i den unge K lan Emanuel Hansted, der vel selv, han siger, bærer paa en Arv af gam mølædt Romantik, men som tilsidst der baade med denne og sine ann fine Familjeforbindelser i Hovedst ja endog med selve Velærværdig for derefter at vie sit Liv til en ning for Folket, blandt hvilke han vil betragtes som en Ligemand. sitionen i Menigheden faar omsider en lempelig, men derfor ikke mind rende Maade, forflyttet Velærvæ den til et bedre Embede (Seminar stander) og indsat Emanuel Han